

1 | Nic Năstrușnic și ziua lui perfectă

Nic e năstrușnic.

Toată lumea spune asta, chiar și mama lui.

Nic aruncă mâncarea, Nic împinge, îmbrâncește și ciupește. Până și ursulețul lui, domnul Mor, se ferește de el cât de mult poate.

Părinții lui Nic sunt sperați.

— Ce ne facem cu băiețelul ăsta năstrușnic? oftează mama adesea.

— Cum e posibil ca doi oameni de treabă, ca noi, să aibă un copil așa de năstrușnic? oftează și tata.

Când părinții îl duc pe Nic la școală, merg de obicei în spatele lui, prefăcându-se că nu sunt părinții lui.

Ceilalți copii arată spre Nic și le șoptesc părinților:

— ăsta-i Nic Năstrușnic!

— Uite-l pe băiatul care mi-a aruncat geaca în noroi!

— Uite-l pe băiatul care i-a strivit gândăcelul lui Beni!

— Uite-l pe băiatul care...

Completați cu orice altă ispravă teribilă care vă trece prin cap și puteți să fiți siguri că Nic Năstrușnic e făptașul!

Nic Năstrușnic are un frate mai mic, căruia i se zice Petre Perfect.

Petre Perfect spune întotdeauna „Vă rog!“ și „Mulțumesc!“

Lui Petre Perfect îi plac legumele.

Petre Perfect se șterge doar cu batista și nu se scobește niciodată în nas!

— De ce nu poți fi și tu perfect ca Petre? îl dojeni iar mama pe Nic, așa cum face în fiecare zi.

Dar, ca de obicei, Nic se prefăcu că nu aude și continuă să topească pe calorifer creioanele din ceară ale lui Petre.

Însă Nic se întrebă atunci, într-o doară: „Și dacă aș fi și *eu* perfect? Ce s-ar întâmpla?”

În dimineața următoare, când se sculă, Nic nu îl trezi pe Petre turnându-i apă pe cap.

Petre nu țipă.

Din cauza asta, părinții nu se treziră la timp, iar Nic și Petre întârziară la Clubul Cercetașilor, unde erau în grupa Lupișori.

Nic nu mai putea de bucurie.

Petre se întristă că întârziaseră.

Dar, pentru că era perfect, Petre nu spuse nimic și nu se smiorcăi.

În drum spre Clubul Cercetașilor, Nic nu se certă cu Petre, ca de obicei, ci îl lăasă să stea pe locul din față. Și nici nu-l ciupi, nici nu-l îmbrânci.

Acasă, când Petre Perfect construiește un castel din cuburi, Nic nu i-l dărâmă. Se așază cuminte pe canapea și se apucă să citească o carte.

Mama și tata dădură buzna în sufragerie:

— Ce-i cu liniștea asta? întrebă mama bănuitoare. Nic, iar ești năstrușnic?

— Nu, răspunse Nic.

— Petre, ți-a dărâmat Nic castelul?

Petre ar fi dat orice să poată spune „Da!“ Dar asta ar fi însemnat să mintă.

— Nu, răspunse el.

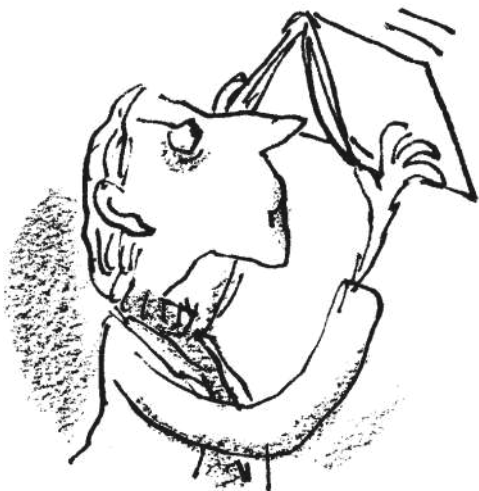
Se întrebă de ce Nic se purta atât de ciudat.

— Ce faci, Nic? întrebă tata.

— Citesc o poveste frumoasă despre niște șoricei cu puteri supranaturale, zise Nic.

Tata nu îl mai văzuse niciodată pe Nic citind. Așa că vru să verifice dacă Nic nu cumva ascunsesese în carte vreo revistă de benzi desenate.

Nu, Nic nu pitise în carte nicio revistă. Nic pur și simplu citea!

— Hmmm... se miră tata.

Se apropia ora cinei. Lui Nic i se făcuse foame, așa că se duse în bucătărie. Tata gătea.

Dar, în loc să țipe „Mor de foame! Unde-i mâncarea?“, Nic spuse:

— Tată, ești obosit? Pot să te-ajut cu cina?

— Fii cuminte, Nic! zise tata, turnând boabele de mazăre în apa clocotită.

Apoi, dintr-odată, se opri.

— Ce-ai spus, Nic? îl întrebă el pe băiat.

— Pot să te-ajut *eu*, tată? se băgă Petre Perfect în vorbă.

— Te-am întrebat dacă ai nevoie de ajutor, spuse Nic.

— Eu am întrebat primul! sări Petre.

— Nic n-o să facă decât mizerie. Petre, fii drăguț și curăță morcovii până îmi trag sufletul un pic, zise tata.

— Sigur! spuse Petre Perfect.

Petre se spală frumos pe mâini.

Petre își puse frumos șorțul de bucătărie.

Petre își suflecă frumos mânecile.

Petre așteptă ca Nic să îi smulgă cuțitul din mână.

Însă Nic se apucă să pună masa.

Mama intră în bucătărie.

— Ce bine miroase! spuse ea. Mulțumesc, Petre, drăguț din partea ta că ai pus masa! Ce băiețel săritor!

Petre nu zise nici păs.

— Eu am pus masa, mamă! spuse Nic.

Mama se holbă la el.

— Tu?! se miră ea.

— Eu! răspuse Nic.